

РЕШЕНИЕ

№ 7411

гр. София, 28.11.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 30.10.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилка

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **7420** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226 от Административно процесуалния кодекс във връзка с чл. 68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.) във връзка с чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е след отмяна с решение № 9860/26.06.2019 г., постановено по адм. дело № 4103/2019 г. по описа на Върховния административен съд на решение № 3529/28.05.2018 г., постановено по адм. дело №9597/2017 г. по описа на Административен съд София- град в частта му, с която е отхвърлена жалбата на А. Д. Д. против решение № 261/19.07.2017 г. по преписка № 441/2014 г. на Комисията за защита от дискриминация и в частта за разностите.

Първоначално производството е образувано по жалбата на А. Д. Д. срещу решение № 261 от 19.07.2017 г. по преписка № 441/2015 г. по описа на Комисията за защита от дискриминация, с което на основание чл. 64, във връзка с чл. 65 и чл. 66 от ЗЗДискр. е установено, че [фирма], представлявано от управителите Е. Н. и Т. Н., в качеството си на работодател, не е извършило нарушение на ЗЗДискр. и, че Х. Ш. – изпълняващ длъжността „Мениджър“ на [фирма], клон П. към периода 07.03.2012г.- до 12.05.2014 г. и П. Х.- изпълнявал длъжността „Мениджър Човешки ресурси за страната“ в [фирма], клон П., не са допуснали нарушаване на ЗЗДискр. по отношение на А. Д. Д. при упражняване правото ѝ на труд в периода 07.03.2012г.- до 12.05.2014г. В частта му, с която се установява, че [фирма], представлявано от управителите Е. Н. и Т. Н., в качеството си на работодател, е извършил нарушение на чл. 14, ал. 1 от ЗЗДискр. във връзка с определения размер на основното трудово възнаграждение на

А. Д., поради което на основание чл. 80, ал. 2 от ЗЗДискр. на търговското дружество е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева решение № 261 от 19.07.2017 г. по преписка № 441/2015 г. по описа на КЗДискр. не е оспорено по съдебен ред и е влязло в сила.

С решение № 3529/28.05.2018 г., постановено по адм. дело №9597/2017 г. по описа на Административен съд София-град е отхвърлена жалбата на А. Д. Д. срещу решение № 261 от 19.07.2017 г. по преписка № 441/2015 г. по описа на КЗДискр., в частта му с която е установено, че [фирма], представлявано от управителите Е. Н. и Т. Н., в качеството си на работодател, не е извършило нарушение на ЗЗДискр. и че Х. Ш. – изпълняващ длъжността „Мениджър“ на [фирма], клон П. към периода 07.03.2012г.- до 12.05.2014г. и П. Х.- изпълнявал длъжността „Мениджър Човешки ресурси за страната“ в [фирма], клон П., не са допуснали нарушаване на ЗЗДискр. по отношение на А. Д. Д. при упражняване правото ѝ на труд в периода 07.03.2012г.- до 12.05.2014 г. Предвид липсата на произнасяне от страна на КЗДискр. по отношение на оплакване, наведено в жалба на А. Д. Д., за наличието на дискриминация по чл.21 ЗЗДискр. делото е върнато като преписка за ново произнасяне. В тази част, решението на Административен съд София-град, видно от мотивната част на решение № 9860/26.06.2019 г., постановено по адм. дело № 4103/2019 г. по описа на Върховния административен съд, доколкото липсва нарочен диспозитив по отношение на касационната жалба на [фирма], е влязло в сила.

В първоначалната жалба на А. Д., както и в депозираното по настоящото съдебно производство писмено становище са изложени доводи за незаконосъобразност на решение № 261 от 19.07.2017 г. по преписка № 441/2015 г. по описа на КЗДискр. в отхвърлителната му част, поради съществено нарушение на процесуалните правила, неправилно прилагане на материално правните разпоредби и несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Като процесуално нарушение се сочи неспазването на разпоредбата на чл. 9 от ЗЗДискр. относно разпределяне на доказателствената тежест, пропуски при събирането и преценката доказателствения материал (чл. 35 и чл. 36 от АПК). Излагат се съображения, че КЗДискр. не се е произнесла по целия предмет на жалбата - наличие на признак по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., наличие на дискриминация по §1, т.1 ДР от ЗЗДискр. от страна на заинтересованата страна Х., дискриминация по чл. 14 от ЗЗДискр. и чл. 21 от ЗЗДискр. Противоречието с целта на закона се обосновава с това, в случая не е осигурено равенство пред закона и равенство в третирането и във възможностите за участие в обществения живот. Претендира се отмяна на решението в оспорената му част и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – Комисията за защита от дискриминация, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата по съображения подробно изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендира отхвърляне на жалбата и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Заинтересованите страни Х. Ш., П. Х. и [фирма], чрез процесуалния си представител, оспорват основателността на жалбата и молят същата да бъде оставена без уважение, както и да им бъдат присъдени разноските по представения списък. Подробни съображения за неоснователност на жалбата са изложени и в депозираните по делото писмени бележки.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с приложените по делото

доказателства и становищата на страните, прие за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по жалбата на А. Д. Д. срещу П. Ш., П. Х. и [фирма], представлявано от управителя Е. Н. и Т. Н. за осъществени спрямо нея в периода от 07.03.2012 г. до 12.05.2014 г., пряка и непряка дискриминация по признак „лично положение“ по смисъла на чл. 4, ал.1 ЗЗДискр., дискриминация във връзка с чл. 5 от ЗЗДискр., изразяващ се в системен тормоз на работното място, сексуален тормоз, подбуждане към дискриминация, преследване по време на работния процес, дискриминация във връзка с чл. 14, ал.1 и 3 от ЗЗДискр., дискриминация във връзка с чл. 15 от ЗЗДискр. и дискриминация във връзка с чл. 21 от ЗЗДискр. Обосноваването на визираните форми на дискриминация от фактическа страна се основава на това, че мнението ѝ като „Експерт, управление на човешките ресурси“ е търсено само, за да се приложат точно обратните на нейните препоръки решения; идеите ѝ били осмивани публично; всеки отговор по спазване на българското законодателство бил подлаган на съмнение и проверка, чрез питане на колежките ѝ в другите локации; саботиране на работата ѝ, изразяващо се в повтаряне на един и същи проблем; ежедневно натоварване с писма от близо 10 задачи с краен срок „незабавно“; избягване и отстраняване при търсенето на отговори от трудово - правната сфера, чрез поставянето на задачите и разпределянето на отговорностите ѝ между други служители в завода, същите не познаващи материята на човешките ресурси; създаване на враждебна работна среда. По отношение на твърдението за осъществен тормоз са изложени следните обстоятелства: забележки от Ш. за външния ѝ вид („днес ми изглеждаш като циганка“), по повод на възрастта ѝ („На колко години съм?“), личния ѝ живот („дали съм имала мъж в живота си“). А. Д. твърди, че през целия период на 2011 г., 2012 г. и първата половина на 2013 г. Ш. не спирал да ѝ повтаря, че скоро ще има изграден център „Човешки ресурси“ в Р. и да я пита „загрижено“ какво ще работи след това. Сочил и това, че Ш. въвличал в намеренията си за преследване и нови служители-М. К., Л. Ц., с единствената цел работното ѝ място да стане „непоносимо“ и сама да си тръгне. Изтъкнато е и това, че към „нескритото“ дискриминационно поведение по отношение на нея, демонстрирано от Х. Ш. - генерален директор на завода на АББ в [населено място] се присъединил и П. Х. - ръководител отдел „Човешки ресурси“ на АББ България Е.. Изложени са и оплаквания за сексуален тормоз по смисъла на §1, т.2 от ДР на ЗЗДискр., упражняван от П. Х.. Сочил, че от февруари 2013 г. до средата на ноември 2013 г., при всяка среща с нея, Х. я целувал по бузата на лицето ѝ. Твърди, че в началото на февруари 2013 г. получила покана за вечерна среща на 14.02 в извън работно време, на която да се обсъжда трудовото ѝ възнаграждение. Заявява се, че отблъснатата от нея интимност е причина за субективната ѝ годишна атестация и толериране на унижително и дискриминативно поведение към нея чрез прехвърляне на задачите ѝ и постиженията ѝ на други (Н. М.), отказ от обещано и дължимо по закон равно възнаграждение или поне близко до този на колежките ѝ и подбуждане на нейни колеги към дискриминация. Друго оплакване, което се излага в жалбата се отнася до нарушение на чл.15 от ЗЗДискр. Д. счита, че заради проявено към нея лично отношение от Х., съзнателно е изключвана от всички обучителни и опреснителни, и преквалификационни програми. Твърди, че на тях Х. изпраща само и единствено новоназначените от него служителки в Център човешки ресурси, като уточнява, че за останалите колежки не разполагам с информация.

С разпореждане № 1023/11.12.2014г. на председателя на КЗДискр., на основание чл. 54 и чл. 55, ал. 1 от ЗЗДискр., във връзка с подадената жалба е образувана преписка № 441/2014г. относно оплаквания за тормоз при упражняване правото на труд по признак „лично положение“ по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. и § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3, чл. 15 и чл. 21 от ЗЗДискр. Определен е състав на комисията. На свое заседание Трети специализиран заседателен състав, определен с разпореждане № 1023/11.12.2014г. е определил за председател на състава - И. С. и за докладчик по преписката А. М..

С оглед съдържанието на жалбата, за пълното и обективно изясняване на фактическата обстановка по случая, в изпълнение на чл. 55 и сл. от ЗЗДискр. КЗДискр. е реализирала предвидената в специалния закон процедура по проучване, като е изисквала и приложила по преписката становища от страните и доказателства от участниците в производството, подробно описани и обсъдени в обстоятелствената част на оспорваното решение. След приключване на проучването страните са уведомени писмено за възможността да се запознаят със събраните доказателства и да представят нови такива.

От представеното по преписката писмо с вх. № 11-00-131/30.04.2015г. от ИА „Главна инспекция по труда“ се установява, че по повод на изложените в жалбата до КЗДискр. обстоятелства е извършена проверка на обект: Предприятие за производство на електрически съоръжения, [населено място], приключило с констатирани нарушения и дадени предписания за отстраняването им.

Изготвен е доклад-заключение на докладчика по преписката, с който изразява становище за изяснена фактическа обстановка по спора и предлага насрочването на открито заседание по разглеждане на преписката. За приключване на преписката заинтересованите страни са уведомени с нарочно писмо, като им е предоставен възможност да се запознаят със събраните доказателства и да изразят становище.

Видно от приложените по делото протоколи, съгласно чл. 60 и сл. от ЗЗДискр., са проведени четири открити заседания на Комисията, за които страните са били надлежно призовани. В съответствие с чл. 62 от ЗЗДискр. на страните е била предоставена възможност да се помирят, изслушани са направените от присъстващите искания и изложените пред Комисията съображения по същество, предоставена е възможност за депозиране на заключителни писмени становища. Според протокол от 06.10.2016г., на същата дата е проведено заседание по преписка № 441/2014г., като е обявено, че КЗДискр. ще се произнесе с решение по преписката.

В производството пред КЗД по искане на жалбоподателката са разпитани свидетелите В. О. С., Г. Х., Ласка К. А.. По искане на ответната страна са разпитани свидетелите А. А., М. К. и Д. М..

По административната преписка са приобщени и материалите от проведеното съдебното производство гр. дело № 500/2014 г. по описа на районен съд П..

Въз основа на така проведеното административно производство е издадено оспореното решение, с което е:

- установено, че [фирма], представлявано от управителите Е. Н. и Т. Н., в качеството на работодател, е извършило нарушение на чл. 14, ал. 1 от ЗЗДискр. във връзка с определения размер на основното трудово възнаграждение на А. Д. Д. от [населено място], в периода от 07.03.2012 г. до 12.05.2014 г., за което на основание на чл.80, ал. 2 от ЗЗДискр. му е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева.

- установено, че [фирма], представлявано от управителите Е. Н. и Т. Н., в

качеството на работодател, както и Х. Ш. - изпълнявал длъжността „Мениджър“ на [фирма], клон П. към периода 07.03.2012 г. до 12.05.2014 г., и П. Х. - изпълнявал длъжността „Мениджър Човешки ресурси за страната“ в [фирма] към процесния период, не са допуснали нарушение на ЗЗДискр. по отношение по признак „лично положение“ спрямо А. Д. Д. при упражняване правото ѝ на труд в периода от 07.03.2012 г. до 12.05.2014 г.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена срещу подлежащ на оспорване административен акт от надлежна страна и в срока по чл. 149, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество жалбата е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА:

Решението е постановено от компетентен орган. Съобразно ЗЗДискр. и Правилника за устройството и дейността на КЗДискр., както и Правилата за производство пред КЗДискр., след подаване на жалбата е образувано производство, като с оглед изложените оплаквания в жалбата на А. Д. за дискриминация по признак „лично положение“, преписката е разпределена за разглеждане на Трети специализиран постоянен състав. Разпоредбата на чл. 64, ал. 1 от ЗЗДискр. постановява, че „решенията се вземат с обикновено мнозинство от членовете на заседателния състав и се подписват от него“, което изискване в настоящия казус е изпълнено, като не е налице особено мнение на член от състава. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че не е налице предпоставката за отмяна на атакувания акт - липса на компетентност по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 1 от АПК.

Оспореното решение е издадено и в съответствие със законовите изисквания относно формата и съдържанието му, съгласно разпоредбите на чл. 65, т. 5 и чл. 66 от ЗЗДискр във връзка с чл. 59, ал. 2 АПК. Резултатът от производството пред КЗДискр. е писмено обективиран в решение № 261/19.07.2017 г. на КЗДискр., Тричленен специализиран заседателен състав, в което са посочени наименованието на органа, който го е издал, фактическите и правните основания за издаването му, разпоредителна част, както и пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва.

Комисията се е произнесла по допустима жалба, като изрично е съобщила срока по чл. 52, ал. 1 от ЗЗДискр. При образуване на административното производство, не са били налице отрицателни процесуални предпоставки, възпрепятстващи образуването на производството и разглеждането на жалбата по същество. В изпълнение на чл. 55 от ЗЗДискр., КЗДискр. е реализирала предвидената в специалния закон процедура по проучване, като е изисквала и приложила по преписката становищата на участниците в производството. Спазено е и изискването на чл. 62 от ЗЗДискр. за насочване към помирителна процедура. На страните е гарантирано правото да се запознаят със събраните по преписката материали на основание чл. 59, ал. 3 от ЗЗДискр, предоставена им е възможност да обективират своите възражения, като предоставят допустими, необходими и относими към спора доказателства. При проведеното проучване и при събиране на необходимите и относими доказателства органът е извършил пълно, обективно и всестранно изясняване на релевантните за случая факти в съответствие с разпоредбите на чл. 35 и чл. 36, ал. 1 от АПК. Изложеното обуславя извод за липсата на съществени процесуални нарушения при изясняване на обективната истина, съответно спазени са основните принципи на процеса, гарантиращи равенството на страните в производството, тяхното активно участие, вкл. и при събирането на доказателства /чл. 8, чл. 34 и следващите от АПК/.

При издаване на оспореното решение обаче е допуснато нарушение на материалния закон.

Както вече бе посочено, предмет на настоящото производство е единствено онази част от решение № 261 от 19.07.2017 г. по преписка № 441/2015 г. по описа на КЗДискр., с която е установено че [фирма], представлявано от управителите Е. Н. и Т. Н., в качеството си на работодател, Х. Ш. – изпълняващ длъжността „Мениджър“ на [фирма], клон П. към периода 07.03.2012г.- до 12.05.2014г. и П. Х.- изпълнявал длъжността „Мениджър Човешки ресурси за страната“ в [фирма], клон П. не са извършили нарушение на чл. 4, ал. 1, чл. 5 във връзка с § 1, т. 1, 2,3, 5 и § 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискр. и чл. 15 от ЗЗДискр. по отношение на А. Д. Д. при упражняване правото ѝ на труд в периода 07.03.2012г.- до 12.05.2014г.

Разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. Тормосът, на основа на признаците по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр., също се смята за дискриминация по силата на чл. 5 ЗЗДискр. Същият се определя от закона като всяко нежелано поведение на основата на защитените признаци, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда (§ 1, т. 1 ДР ЗЗДискр.).

От визираната нормативна уредба следва изводът, че пряката/непряката дискриминация по чл. 4, ал. 2 и ал. 3 ЗЗДискр и тормосът по смисъла на чл. 5 ЗЗДискр са две различни, самостоятелни форми на дискриминация. Фактическите им състави разкриват съществени разлики и прилики. Разликата е, че пряката/непряката дискриминация е различно третиране, докато за тормоса различното третиране е ирелевантно. Поради това дискриминацията по чл. 4, ал. 2 и ал. 3 ЗЗДискр изисква сравнител, а за тормоса, той не е необходим. За тормоса релевантна е специалната цел или резултат на поведението, визирани в § 1, т. 1 ЗЗД - накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда. За дискриминацията чл. 4, ал. 2 и ал. 3 ЗЗДискр и за резултатния състав на тормоса умисълът е ирелевантен, докато за формалния състав на тормоса - той е елемент на фактическия

състав. И двете форми на дискриминация обаче се основават на защитен признак по смисъла на чл. 4, ал. 1 ЗЗД. Именно обусловеността от защитения признак, а не самото деяние, без оглед на характеристиката, която е негово основание, го прави дискриминация, закононарушение по ЗЗДискр. В случая като такъв защитен признак от страна на А. Д. е посочен признака „лично положение“. Законодателят не е дал легално определение на защитения признак "лично положение" и за разлика от другите защитени признаци, които са трайни, същностни характеристики на човека, защитеният признак "лично положение" няма еднозначно, изначално прието в закона обективно съдържание. Това предполага и налага установяване и доказване във всеки конкретен случай на значим, обективен, същностен за личността белег, който позволява да бъде прилаган еднакво и, който отчита универсалния (материален и персонален) обхват на закона. (решение № 2031 от 10.02.2012 г. по адм. д. № 2055/2011 г., ВАС). В проведеното производство пред Комисията не е установено, в какво се състои заявения от А. Д. признак "лично положение", т. е. не е посочено някакво специфично качество на личността ѝ, което да я отличава от останалите и което да обосновава твърдението ѝ за дискриминация. Основно изискване при преценката има ли осъществена пряка/непряка дискриминация, респ. дискриминация осъществена под формата на тормоз спрямо лице на основата на заявения признак "лично положение" е да се определи съдържанието на този признак. В случая Комисията не е изложила съображения налице ли е защитен признак и ако е налице такъв признак - в какво се изразява той, кой е този значим, обективен, същностен за нейната личност белег. Практиката приема, че за да се установи защитения признак "лично положение" следва да се отговори на въпроса би ли получило лицето същото третиране, ако не притежаваше този значим, обективен, същностен за личността белег, който позволява да бъде прилаган еднакво и който отчита универсалния (материален и персонален) обхват на закона и абсолютната забрана за пряка дискриминация. От изложеното в мотивите на Комисията на този въпрос не е отговорено. В обхвата на признака "лично положение" следва да се включват само значими и ангажиращи за личността характеристики, равностойни със същностните основни признаци за личността, каквито са полът, расата, здравословното състояние, сексуалната ориентация, възрастта, вярата. Допълнителни характеристики, които са временни, случайни не изпълват съдържанието на признака "лично положение". Неизлагането на конкретни мотиви от страна на административния орган, обосноваващи липсата, респ. наличието и съдържанието на защитен признак „лично положение“

възпрепятства осъществяването на съдебния контрол относно правилното селектиране на сходната група лица при преценката за осъществена дискриминация по чл. 4 от ЗЗДискр. Празнотата в оспореното решение относно липсата/наличието на основния елемент на дискриминацията, осъществена под формата на тормоз, а именно: защитения признак „лично положение“ от своя страна съставлява пречка за осъществяване на преценка за наличието на нежелано поведение по смисъла на § 1, т. 1 и т. 2 от ДР на ЗЗДискр.

Изложеното обоснова извод за незаконосъобразност на оспореното решение на КЗДискр. в частта му, с която е отхвърлена жалбата на А. Д. за осъществена дискриминация по чл. 4 и чл. 5 от ЗЗДискр. във връзка с § 1, т. 1 и т. 2 от ДР на ЗЗДискр. Съгласно правилото на чл.173. ал.2 от АПК във връзка с чл.47. т.1 и чл.65 от ЗЗДискр., делото в тази част следва да се върне на КЗДискр. за ново произнасяне. При ново произнасяне Комисията на първо място следва да се произнесе дали ли и защитен признак „лично положение“. В случай, че приеме, че е налице тя следва да дефинира неговото съдържание като посочи конкретно кой е този значим, обективен, същностен за личността на жалбоподателката белег, който я отличава от останалите.

В останалата си част решението на КЗДискр., което е предмет на настоящото съдебно производство е материално законосъобразно по следните съображения:

Нарушението по чл. 15 от КЗДискр. е самостоятелно нарушение, което не е обвързано с наличието или липсата на защитен признак по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. Според разпоредбата на чл. 15, ал. 1 от ЗЗДискр., работодателят предоставя на работниците и служителите равни възможности без оглед на признаците по чл. 4, ал. 1 за професионално обучение и повишаване на професионалната квалификация и преквалификация, както и за професионално израстване и израстване в длъжност или ранг, като прилага еднакви критерии при оценка на дейността им. Както е посочила и самата Комисия в оспорената решение, по преписката са налични доказателства, че от момента на постъпването ѝ на работа в търговското дружество - работодател Д. е преминала 12 курса на обучение, като в периода 26-28.06.2013 г. същата е включена в Програма за развитие на лидерските компетенции в България. Следва също така да бъде отбелязано, че осигуряването на условия за обучение, квалификация и преквалификация е съобразено с обективни фактори, като конкретната производствена необходимост от човешки ресурси със съответната квалификация, икономически критерии в условията на пазарна конкурентост и позициите на [фирма] в областта, предмет на

дейност, т.е. действията на работодателя кои служители да преминат обучение, квалификация и преквалификация почиват на икономическа целесъобразност, която не е свързана с проявни форми на дискриминация. Ето защо, настоящият съдебен състав намира, че в тази част решението на КЗДискр. следва да бъде оставено в сила.

Като материално законосъобразно следва да бъде оставено в сила и решението на Комисията в частта му, с която е прието, че по отношение на А. Д. не е осъществено „преследване“ по смисъла на § 1, т. 3 във връзка с т. 4 от ДР на ЗЗДискр. предвид липсата на данни същата да е поддала жалба или сигнал, да е предявила иск или да е свидетелства в производство за защита от дискриминация.

Законосъобразни са и изводите, изложени в оспореното решение за липсата на осъществено подбуждане към дискриминация по смисъла на § 1, т. 5 от ДР на ЗЗДискр. От събраните по делото доказателства е видно, че Д. е била поканена от управителя на дружеството, да бъде свидетел в процедура по налагане на дисциплинарни наказания по отношение на други служители на дружеството. Извършването на подобни действия, а именно: покана служителят да положи подпис като свидетел, не съставлява подбуждане към дискриминация по смисъла на §1, т.5 от ДР на ЗЗДискр. Работодателят преценява дали да наложи дисциплинарни наказания и дали да спази предвидената процедура за налагането им. Поради тази причина работодателят е този, който може да иска от всеки служител, да положи подписа си като свидетел, в случай че даден служител откаже да получи заповед или предизвестие за прекратяване. Още повече ако този служител работи като „Експерт, управление на човешките ресурси“. Ето защо тези действия не следва да бъдат квалифицирани като насърчаване, даване на указание, оказване на натиск или склоняване към извършване на дискриминация, каквото съдържание на понятието „подбуждане към дискриминация“ е дефинирано в нормата на § 1 ,т. 5 от ДР на ЗЗДискр.

При този изход на спора, своевременно направеното от оспорващата искане за присъждане на разноски следва да бъде уважено на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, като ответникът бъде осъден да заплати на А. Д. направените разноски, както в настоящото съдебно производство, така и на основание чл. 226, ал. 3 от АПК и разноските, направени в производството пред Върховния административен съд. Претенцията за разноски на оспорващата в производството пред Върховния административен съд са в размер на 1100 лева и съставляват заплатено в брой адвокатско възнаграждение В настоящото производство липсват доказателства за платено адвокатско възнаграждение. Доколкото,

съгласно чл. 75, ал. 2 от ЗЗДискр в производствата пред съд по този закон не се събират държавни такси, то внесената от оспорваща държавна така в размер на 10 лева (5 лева за касационна жалба и 5 лева за частна жалба) в производството пред Върховния административен съд е без правно основание, поради което и същата не подлежи на възстановяване по реда на чл. 143, ал. 1 от АПК.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК Административен съд-София град, Второ отделение, 56-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на А. Д. Д. решение № 261 от 19.07.2017 г. по преписка № 441/2015 г. по описа на Комисията за защита от дискриминация в частта му, с която е установено, че [фирма], представлявано от управителите Е. Н. и Т. Н., в качеството си на работодател, Х. Ш. – изпълняващ длъжността „Мениджър“ на [фирма], клон П. в периода 07.03.2012 г.- до 12.05.2014 г. и П. Х.-изпълнявал длъжността „Мениджър Човешки ресурси за страната“ в [фирма], клон П. не са извършили нарушение на чл. 4 и чл. 5 ЗЗДискр. във връзка с § 1, т. 1, 2 и § 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискр. по отношение на А. Д. Д. при упражняване правото ѝ на труд в периода от 07.03.2012 г. до 12.05.2014г.

ВРЪЩА делото като преписка на Комисията за защита от дискриминация за произнасяне по наведеното в жалба на А. Д. Д. оплакване за наличието на дискриминация по чл. 4 и чл. 5 от ЗЗДискр. във връзка с § 1, т. 1, 2 и § 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискр.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Д. Д. против решение № 261 от 19.07.2017 г. по преписка № 441/2015 г. по описа на Комисията за защита от дискриминация в частта му, с която е установено, че [фирма], представлявано от управителите Е. Н. и Т. Н., в качеството си на работодател, Х. Ш. - изпълняващ длъжността „Мениджър“ на [фирма], клон П. в периода 07.03.2012г.- до 12.05.2014г. и П. Х.-изпълнявал длъжността „Мениджър Човешки ресурси за страната“ в [фирма], клон П. не са извършили нарушение по чл. 15 от ЗЗДискр. и по § 1, т. 3 и т. 5 от ДР на ЗЗДискр. по отношение на А. Д. Д. при упражняване правото ѝ на труд в периода от 07.03.2012 г. до 12.05.2014 г.

ОСЪЖДА Комисията за защита от дискриминация да заплати на А. Д. Д. разноски по делото в размер на 1100 (хиляда и сто) лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: